

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **B. V. V.**, zastoupený: Mgr. Ing. PHAN Kien Cuong, bytem Praha 3, Koněvova 45/104, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodnutí ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/8, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2015, č. j. 8 A 5/2011 – 57, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 9. 2015, č. j. 8 A 5/2011 – 57, vyslovil nicotnost rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 11. 2010, č. j. CPR-6887-1/ČJ-2010-9CPR-C218 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu II. stupně“), a rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 21. 4. 2010, č. j. CPPH-119404/CI-2009-60 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu II. stupně bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (pro bezpředmětnost).

Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností, ve které současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V rámci odůvodnění této žádosti stěžovatel uvedl, že nepřiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti je způsobilé nejenom stěžovateli, ale rovněž veškerým orgánům státní správy, podílejícím se na posuzovaném případě, přivodit nepoměrně větší újmu (spočívající ve výkonu napadeného rozsudku městského soudu), ve srovnání s újmou žalobce (který ostatně bude oprávněn, v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, nadále setrvat na území České republiky, a to do pravomocného rozsudku Nejvyššího správního soudu).

Podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá dočasně Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tyto důsledky pak z povahy věci dopadají i na správní rozhodnutí, proti němuž žaloba směřovala. Tento postup proto musí být vyhrazen pouze pro výjimečné případy.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS). Toto břemeno, jak vyplývá z žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, stěžovatel neunesl, neboť důvody vzniku újmy v kasační stížnosti zdejšímu soudu nepředestřel ve výše požadované kvalitě.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že nebylo prokázáno, že by byla naplněna základní podmínka pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti (vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám). Nebylo již tedy třeba zkoumat, zda by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud proto návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nevyhověl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

pokračování

Z uvedeného důvodu proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2015

Mgr. Radovan Havelec v.
r.
předseda senátu